

"Iz 1. poglavja"

Kaplan Gruber je noč prej preživel v celjski župniji. Naročili so mu pomembno nalogo. Poročilo je pričakoval sam škof Rožman. Še ena naloga. Nikoli nikogar ni izneveril in tudi tokrat ne bo. Iz Ljubljane se je odpravil dan prej. Želel je prikriti svojo pot. Izbral je avto in se tako izognil lahko nadzorovanemu železniškemu prometu. Le malo ljudi je vedelo, da je varovanje škofa Rožmana, opravljanje kurirskih poslov samo krinka skrivnostnega in najbolj prikritega delovanja cerkve tistega časa. Poročal in poslušal je samo škofa. Tako je razumel življenje in tako je bilo. Bil je romar skrivnostnih poti v skrivnostnih hramih in še dodatno prikrival najbolj varovane skrivnosti. Nakopičene jih je tako kot vedno zakopaval v brezna tajnosti osebnega dela samega škofa in vrha slovenske cerkve. Bil je božji človek.

Kaplan Gruber nikoli ni dvomil v svoje delo. Življenje so vodili mešetarji, barantači, prevladovala je hinavščina, prirojena zavist. Ni se bal sebičnih čustev. Ni ga bilo sram niti spolzkih grehov. Vodila ga je samo tesno objemajoča pripadnost, ki je v svoji globini že zdavnaj preseгла človekovo ljubezen; pripadal je bogu in njegovi ljubezni. Noč je prespal v celjski župniji. Večkrat je tam prenočeval in nikoli nihče ni preveč spraševal. To je imel rad. Noč je ljubil kot samotno uro, ki ga je čuvala od vseh in od samega sebe. Ni želel, da ga kdorkoli škropi s svojimi problemi in mislimi.

Vlak, ki ga je pričakoval, je imel čas prihoda ob petih popoldan. Veselil se je zgodnosti. Pripravljenost pomeni čas. Čas pomeni zmago. V mislih so mu odzvanjale ene od zadnjih besed, ki mu jih je namenil škof Rožman: »Ukazano nam je iz nebes, posebno pa tebi, da nikoli ne čutiš ljubezni. Srčna skopost je trdnost, ki edina jamči našo prihodnost. Pred bogom nimaš pravice zapirati notranjih duri, tudi tistih ne, ki jih enkrat in samo enkrat odpreš, da gledaš tisto, kar ostalim vernikom ni dano. To je božja volja. Tvoje življenje je tihi grob očeta, ki mu pomagaš razpihovati njegove misli. Verjeti moraš, moliti in ti bodo nebeške sence s svojo svetlobo in senco dajale potrebno kapljo življenja in oče ti bo pokazal solze hvaležnosti.«

Odpravil se je na vzhodno stran. Na železniško postajo je želel priti z notranje strani. Trudil se je, da bi kljub svoji tujosti ostal običajen in neopažen potnik. Potrebna previdnost je bila del življenja. Opazovalec nikoli ne bi opazil, da je v snegu prepoznal sveže stopinje treh vojakov. Njegovi gibi so bili brezoblični, nič posebni, predvsem pa lahki.

Cerkev umira v petek 13.

Prispeval Roman Leljak

Sobota, 22 Maj 2010 20:14 - Zadnjič posodobljeno Ponedeljek, 24 Maj 2010 18:37

Pisarna odpravnik je bila zaprta. Vojaki so v pisarni bili, a so tudi odšli nazaj v smeri čakalnice. Stopinje in napol pokajen, umazano rumen ogorek cigarete, mu v trenutku povedal, da je eden od vojakov nestrpno čakal nekaj minut pred pisarno. V pisarno ni vstopil zaradi svoje vnetosti do cigaret. Vedel je, da ga bo v čakalnici prepoznal. Bil je najtežji med njimi. Stopinje so roman osebnosti, prisproda značaja in navad. Najlažji med njimi med hojo ni pravilno dvigoval desne noge. Ni to bila enkratna poškodba. Simetrična vleka noge je kazala na prirojeno napako. O tretjem ni razmišljal. Ni bilo potrebe. V svojih mislih je iz stopinj že utelesil vojake. Niso bili del njegove naloge.

Odpravnik, manjši debelušasti moški, je dajal sliko osivelega starca, ki je brez lišpa, brez žide posebljal povprečje smrtnika. S pretirano počasnostjo je dvignil glavo in se malo zdrznil takoj, ko je verjetno opazil snežno beli ovratnik kaplana Gruberja. Vseeno pa ni pokazal pretirane navdušenosti. Njegova ljubezen do dela je v mnogih letih splahnela. Tega očitno ni niti želel prekrivati. Visoko čelo je ovenčalo starost, kazalo pa je tudi njegov duh. Vase zagrnjen je spregovoril:

»Želite prosim, gospod župnik? Kaj pa je vas prineslo v te kraje?«

Pisarna je bila majhna. Vonjalo je po domačih kuhanih klobasah...